

Bor.

Žarel je v rujnem svitu bor,
kot da je od rubinov,
pod bor je prišel prenočit
nedko izmed trpinov.

Nad njim so ptice sto glasov
drobile v glasnem koru,
a potnik jim je pesem pel
o sebi in o boru.

— Ti stari bor, bi veren bil
moj spomenik nagroben,
podoben meni si tako,
jaz tebi sem podoben.

Kot tvoje veje, vijejo
življenja se mi poti,
nobena pa ne vodi me
k ljubezni in dobroti.

Oj, redka ptica prileti
na tebi gnezdo spletat —
oj redka misel prihiti
veselje mi obetat — — —

A dalje vse je pregrenko,
več kitic mož ni zložil —
Nad njim krilati pevski zbor
naprej je pesmi krožil.

Poslušal potnik je, poslušal,
poljubil rosno travo,
kot da bi slišal nad seboj
nebeško peti slavo.

Kostanj.

Vem, kostanji nimate spomina,
vendar si tako ljubo zašepetal,
ko sem stopil na tvoj prag zeleni,
kakor bi me, kostanj moj, spoznal.

Vem, kostanji nimate srca,
vendar v solncu toplega mi dneva
s hladno senco strežeš preljubeče,
kakor da ti to srce velevala.

Vem, kostanji duše nimate,
vendar vonjaš mehke vame dihe,
kakor mi bi o prihodnjih časih
razodeti hotel misli tihe.